

Milček Komelj

RIHARD JAKOPIČ

Pet slik z razstave v Narodni galeriji ob petdesetletnici umetnikove smrti

SAVA

Z enim zamahom svet pogan je v tek,
voda razpenjena se v luč razliva,
v zračno nebo, ki z ognjem plameni
in glasno oznanja, da je zemlja živa.

Vse se preliva v en sam silen beg
in se od sebe k sebi vselej vrača.
Ko v ognju tli, v prerajanju živi
in spaja v sebi ta in oni breg.

SPOMINI

Vse, kar je, so le spomini,
ki jih pošilja dobri bog.
Svetlikajo se v mesečini,
ko dotikajo se rok,
beli metulji iz luči,
rožni cvetovi iz noči,
zlati smehljaji snežnih otrok,
ki poletavajo okrog.

Vse je le v duši in medli.
Vse je le barva, sen in zvok,
ki od lepote koprni.

ROŽE

SONCE (KOPALCI)

Kot zlata puščica svetnično srce
ognjeni žarek zemljo je predrl.
Zalil je svet, s fanfarami odprl
je pota, ki po njih se k luči gre.

V svetlobi vneta zemlja pred pripeko
beži v svoj krst, v ognjeno sončno reko,
v svetlobo, ki ne požiga, le razžarja,
ko zemlji plamen večnosti podarja.

ZELENI PAJČOLAN

Ves svet ovit je v zelenino.
Gozd in mah sta inkarnat duha,
ki vse oživlja s svojo bolečino
in z njo prepleta vse od vrhov do dna.

Od roba pa do roba pajčolana
je vse zeleno: krošnja zelenin
se spaja v eno, prošnja bolečin
se zliva v en sam up, ki kakor mana
poslan zelen je v zemeljski brezup,
z zeleno roko položen v srce,
utopljen v pogled, ki skozse vase gre,
ker noče gledati v življenja hrup.

ROŽE

Ves svet v polmraku le nemirno tli.
Vse se med sabo z lučmi pogovarja,
prižiga z barvo kot večna luč z oltarja
in na kresnicah vsenaokrog hiti.

Lepota je prižgana in dehti.
Preлива se v ozračju razdišana,
v koncertu rož, ki poje: Svet je rana.
Le cvetje jo zasuje. Preden oveni,
ljubezen prerokuje, z bogom govori.